

Krytyka zdehumanizowanego systemu edukacyjnego

Autokreacja i samorozwój wymagają odpowiednich przedsięwzięć edukacyjnych wkraczających w obszary emocjonalne. Fakt ten wpływa na wzrost znaczenia komputerowej terapii pedagogicznej realizowanej w trakcie zajęć a skierowanej do wszystkich uczących się, a nie, jak dotychczas do osób z określonymi deficytami. Między innymi system edukacji zapewnić będzie musiał działania ochronę zabezpieczające przed takimi zjawiskami, jak np. „komputerofobia”. Nie każdy umysł jest dostatecznie odporny i zachowuje dystans względem komputerowych „nauczycieli”. Spowoduje to konieczność działań terapeutycznych znacznie poszerzających usługi oferowane przez obecną pedagogikę.

Do krytyki zdehumanizowanego stosowania komputerów w edukacji skłania też sposób wykorzystania komputera w realizacji celów zadaniowych. Dotychczas zdecydowana większość programów wykorzystywana jest do ściśle określonych treści przedmiotowych. Do rzadkości należy wychodzenie poza jeden temat, lub grupę tematów w danej dyscyplinie nauki. W rezultacie prowadzi to do podrażania kształcenia, dając w ten sposób jeszcze jeden asumpt przeciwnikom do krytyki stosowania komputerów w kształceniu. Przenoszenie tradycyjnego sposobu przekazu wiedzy we współczesnej szkole na nowe narzędzie, jakim jest komputer, powoduje niepełne wykorzystanie jego możliwości a czasami wręcz przynosi negatywne skutki dla rezultatów kształcenia. Dlatego też sądzę, że efektywne wprowadzenie komputera do szkoły wdrażającej humanistyczne ideały, wymaga z jednej strony, zmiany jej organizacji, z drugiej, przyjęcia interdyscyplinarnego i systemowego ujmowania wiedzy oraz wprowadzenia nauczania problemowego.[1]

Krytyka zdehumanizowanego systemu edukacyjnego oznacza, że system ten jest oskarżany o brak ludzkiego podejścia do

uczenia się i rozwijania młodych ludzi. W takim systemie nacisk kładziony jest na osiągnięcie wyników i osiągnięcie celów, zamiast na rozwijanie indywidualnych potrzeb i zainteresowań uczniów. Konsekwencją tego jest brak motywacji uczniów, brak zainteresowania nauką, a także brak rozwoju umiejętności interpersonalnych i emocjonalnych.

Wiele osób krytykujących zdehumanizowany system edukacyjny uważa, że powinno się skupiać na rozwijaniu indywidualności uczniów, a nie na przygotowywaniu ich do konkurencji na rynku pracy. Powinno się również zwiększać autonomię uczniów i pozwalać im na samodzielne podejmowanie decyzji dotyczących swojego rozwoju.

Aby zhumanizować kształcenie, konieczne jest również wprowadzenie różnorodnych metod nauczania, które będą odpowiednie dla różnych stylów uczenia się. Powinno się również zwiększyć udział rodziców i społeczeństwa w procesie kształcenia, aby uczniowie mogli czerpać wsparcie i inspirację od różnych źródeł.

W krytyce zdehumanizowanego systemu edukacyjnego ważne jest również, aby pamiętać o tym, że jest on często przejawem szerszych problemów społecznych, takich jak brak równości szans i brak zaufania do procesów edukacyjnych. Dlatego też, aby zhumanizować kształcenie, konieczne jest również rozwiązanie tych problemów na szerszym poziomie.

Krytyka zdehumanizowanego systemu edukacyjnego stanowi ważny temat w dziedzinie pedagogiki i badań nad edukacją. W obliczu rosnącej automatyzacji i standaryzacji w systemie edukacyjnym, wielu badaczy, pedagogów oraz aktywistów zwraca uwagę na negatywne konsekwencje tego trendu. Zdehumanizowany system edukacyjny to taki, który koncentruje się na efektywności, pomiarze wyników i standaryzacji, często kosztem indywidualnych potrzeb uczniów, ich emocji i rozwoju osobistego. Krytyka tego podejścia wskazuje na potrzebę przywrócenia humanistycznych wartości do edukacji, które

uwzględniają pełny potencjał uczniów oraz ich indywidualne potrzeby i aspiracje.

Pierwszym kluczowym aspektem krytyki zdehumanizowanego systemu edukacyjnego jest zjawisko nadmiernej standaryzacji i pomiaru wyników. Współczesne systemy edukacyjne często koncentrują się na testach standaryzowanych i innych formach oceny, które mają na celu porównywanie uczniów i szkół na podstawie jednolitych kryteriów. Takie podejście, choć może mieć na celu ujednolicenie standardów edukacyjnych, często prowadzi do pomijania indywidualnych potrzeb uczniów oraz różnorodnych metod nauczania, które mogą być bardziej efektywne dla poszczególnych osób. Standaryzacja może również prowadzić do tworzenia stresującego środowiska, w którym uczniowie czują presję osiągania określonych wyników, co negatywnie wpływa na ich zdrowie psychiczne i motywację do nauki.

Kolejnym istotnym aspektem krytyki zdehumanizowanego systemu edukacyjnego jest zaniedbywanie aspektów emocjonalnych i społecznych procesu nauczania. W systemach skoncentrowanych na wynikach, często pomija się znaczenie wsparcia emocjonalnego oraz rozwijania umiejętności interpersonalnych. Uczniowie mogą czuć się traktowani jako „produkty” w systemie edukacyjnym, a nie jako jednostki z unikalnymi potrzebami i aspiracjami. W takim środowisku trudno jest kształtować umiejętności społeczne, empatię czy zdolność do pracy w zespole, które są niezbędne do sukcesu w życiu zawodowym i osobistym. Zaniedbywanie tych aspektów może prowadzić do pogłębienia problemów emocjonalnych i społecznych wśród uczniów, takich jak niska samoocena, wypalenie czy trudności w relacjach interpersonalnych.

W kontekście krytyki zdehumanizowanego systemu edukacyjnego warto również zwrócić uwagę na problem niedostatecznego uwzględniania różnorodności uczniów. Systemy edukacyjne oparte na jednolitych standardach często nie uwzględniają indywidualnych różnic w stylach uczenia się, zdolnościach czy doświadczeniach życiowych uczniów. Uczniowie z różnymi

potrzebami edukacyjnymi, takimi jak osoby z niepełnosprawnościami, uczniowie z różnych kultur czy o różnym poziomie zaawansowania, mogą nie otrzymać odpowiedniego wsparcia w systemie, który koncentruje się na jednym, ujednoliconym podejściu do nauczania. To może prowadzić do pogłębiania nierówności edukacyjnych i wykluczenia, co ma długofalowe konsekwencje dla rozwoju uczniów oraz ich przyszłych możliwości życiowych.

Warto również zwrócić uwagę na skutki, jakie dla nauczycieli ma zdehumanizowany system edukacyjny. W środowisku, w którym nacisk kładzie się na osiąganie określonych wyników, nauczyciele mogą czuć się zmuszeni do dostosowywania swoich metod nauczania do wymagań systemu, co może ograniczać ich kreatywność i zdolność do indywidualnego podejścia do uczniów. Presja wyników i ocen może prowadzić do wypalenia zawodowego, obniżenia morale i motywacji nauczycieli, co z kolei wpływa na jakość edukacji i relacje z uczniami. Nauczyciele, którzy czują się zepchnięci do roli „wykonawców” standardów, mogą mieć trudności w angażowaniu się w proces nauczania w sposób, który sprzyja rozwojowi uczniów i ich indywidualnym potrzebom.

Odpowiedzią na krytykę zdehumanizowanego systemu edukacyjnego jest dążenie do wprowadzenia humanistycznych wartości i podejść, które koncentrują się na holistycznym rozwoju ucznia. W tym kontekście coraz większą uwagę zwraca się na znaczenie edukacji opartej na empatii, zrozumieniu indywidualnych potrzeb uczniów oraz wspieraniu ich emocjonalnego i społecznego rozwoju. Takie podejście uwzględnia różnorodność stylów uczenia się i potrzeb edukacyjnych, a także promuje tworzenie środowiska edukacyjnego, które sprzyja wzajemnemu wsparciu i współpracy. Przykładem takich działań mogą być programy rozwoju umiejętności społecznych, wsparcie emocjonalne dla uczniów, indywidualne plany nauczania oraz metody nauczania, które uwzględniają różnorodność i unikalne potrzeby każdego ucznia.

W kontekście reform edukacyjnych, które mają na celu poprawę

funkcjonowania systemu edukacyjnego, ważne jest, aby uwzględniać głos nauczycieli, uczniów i rodziców w procesie podejmowania decyzji. Współpraca z wszystkimi zainteresowanymi stronami może pomóc w tworzeniu systemu edukacyjnego, który jest bardziej elastyczny, zrównoważony i dostosowany do rzeczywistych potrzeb uczniów. Wprowadzanie zmian w kierunku bardziej humanistycznego podejścia do edukacji wymaga również zaangażowania w rozwijanie kompetencji nauczycieli w zakresie wsparcia emocjonalnego, rozwijania umiejętności interpersonalnych i indywidualnego podejścia do uczniów.

Krytyka zdehumanizowanego systemu edukacyjnego podkreśla potrzebę przemyślenia i zmiany podejścia do edukacji, które obecnie koncentruje się na standaryzacji, pomiarze wyników i efektywności. Wskazuje na konieczność uwzględnienia humanistycznych wartości, które promują holistyczny rozwój uczniów, wsparcie emocjonalne oraz indywidualne podejście do nauczania. Przyszłość edukacji powinna dążyć do stworzenia systemu, który nie tylko kładzie nacisk na osiąganie wyników, ale także na rozwijanie pełnego potencjału uczniów i ich dobrostanu emocjonalnego. Wprowadzenie takich zmian wymaga zaangażowania wszystkich uczestników procesu edukacyjnego i tworzenia środowiska, które sprzyja wszechstronnemu rozwojowi młodych ludzi.

[1] Por. B. Siemieniecki, Komputery i hipermedia w procesie edukacji dorosłych, Wyd. A. Marszałek, Toruń 1994.

Jeśli potrzebujesz pomocy w pisaniu nowej pracy z pedagogiki, to polecamy serwis [pisanie prac z pedagogiki](#) - fachowa pomoc w pisaniu prac.